

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] deres Importtal. Denne Frygt var formentlig Aarsagen til, at Antallet af Overdragelser af Bevillinger uden Forbindelse med Varekøb i den første Tid efter Reglernes Iværksættelse som nævnt var meget lille. Den Frygt, som Importørerne havde for, at Salg af Bevillinger skulde komme til at betyde mindre Tildelinger i Fremtiden, har i Virkeligheden, selv om Antallet af Overdragelser senere er gaaet noget i Vejret, været bestemmende for, at Overdragelserne igennem den Tid, Reglerne har været gældende, ikke har taget noget større Opsving. Paa den anden Side viser en Gennemgang af de Tilfælde, hvor Overdragelse har fundet Sted, at Ordningen har medført, at Køb og Salg af Valutabevillinger i flere Tilfælde har balanceret for den enkelte Importør taget paa længere Sigt. Ordningen har imidlertid ogsaa medført, at en lille Gruppe Importører i et ikke helt ringe Omfang har benyttet deres Bevillinger til Videresalg, saaledes at de Bevillinger, der i de enkelte Perioder er stillet til Raadighed for vedkommende Importør, efterhaanden er kommet til at staa i Misforhold til den Importvirksomhed, som de paagældende faktisk har drevet.

Det er i sig selv noget odiøst, at et Firma, der modtager Bevillinger fra Valutacentralen, ikke driver nogen forretningsmæssig Virksomhed, der berettiger det til at faa Bevillinger i et Omfang, som svarer til den Virksomhed, det tidligere har haft, men som det nu ikke længere har. Det bliver imidlertid dobbelt odiøst, naar det sker paa et Tidspunkt, hvor Bevillingsmængden er knap, saaledes at den paagældende Importør har Mulighed for uden nogen positiv Arbejdsindsats at sælge sine Bevillinger til en ekstraordinær høj Pris, der alene betinges af, at Bevillingsmængden som Følge af valutamæssige Vanskeligheder er sat væsentligt ned i Forhold til tidligere. Det er klart, at Tilfældene maa springe i Øjnene, naar man, som Forholdet har været, bliver stillet over for Tilbud og Efterspørgsel vedrørende Bevillinger til Priser, der ligger paa mellem 20 og 30 pCt. af Bevillingens Paalydende. Mod saadanne Misbrug og saadan Udnyttelse er alle enige om, at der maa skrides ind. Det er Bevillingssalg af denne Art, som har rejst den Kritik, som har sat ind i den seneste Tid, og som har ført til Omtale i Pressen af de gældende Bestemmelser. Forholdet bliver selvfølgelig særlig grelt, naar man stilles over for Tilfælde, hvor Importører driver den Trafik, at de umiddelbart efter Tilde-

lingen søger deres Bevillinger solgt med stor Avance uden tilsvarende arbejdsmæssig Indsats.

Lad mig sige det straks, at man fra Myndighedernes Side selvsagt har haft Opmærksomheden henvendt paa disse uheldige Forhold, saa snart de viste sig, affødt som de er af den nedadgaende Bevillingsmængde og de begrænsede Bevillinger, som man desværre tvunget af Forholdene kun har været i Stand til indtil videre at stille til Raadighed for 1ste Halvaar 1940. De uheldige Tilfælde og de Annoncer om urimelige Avancer, som viste sig, maatte føre til, at man i Forening med Erhvervsorganisationerne søgte at raade Bod paa de uheldige Tilfælde, som opstod som Følge af de ekstraordinære Forhold. Fra Erhvervenes Side var man — det vil jeg gerne nævne — selv interesseret i, at der blev taget fat paa Spørgsmaalet, saa snart de uheldige Forhold viste sig.

Under de Forhandlinger, som Valutacentralen har ført med Erhvervsorganisationerne om Spørgsmaalet, har man i første Række samlet sig om at finde en Ordning, hvorefter saadanne Personer eller Firmaer, der i større Omfang solgte deres Bevillinger, fremover fik reduceret deres Bevillingstildeling. Saa længe Avancerne paa Salg af Bevillinger forinden Krigsudbrudet holdt sig inden for rimelige Beløb, havde man ikke skønnet, at der var nogen Grund til at gribe regulerende ind. Man maa jo nemlig erindre, at man, hvis man skred ind mod de Firmaer, der solgte Bevillinger, paa et Tidspunkt, da de Betalinger, der blev forlangt for Bevillingerne, var rimelige, i Virkeligheden gik imod Hensigten med den Ordning, man havde etableret ved at gøre Bevillingerne overdragelige. Denne tilsigtede netop at faa flyttet Bevillingerne fra de Importører, der havde for mange, til de Importører, der havde for faa. Noget andet er, at man selvfølgelig ogsaa før Krigsudbrudet var paa Vagt over for de Firmaer, der udelukkende levede af at sælge Bevillinger, selv om dette foregik i lovformelige Former. Et Firma kan selvsagt ikke være berettiget til at faa Bevillinger, hvis der ikke ligger nogen forretningsmæssig Virksomhed til Grund for den Importret, man har tillagt vedkommende Firma. Disse Tilfælde har imidlertid været faa.

I det Øjeblik Bevillingsmængden gik ned, viste det sig hurtigt, at der var nogle Firmaer, der fik Interesse i at sælge Bevillingerne til en høj Pris fremfor at tage Varer hjem med Risiko og saa prøve at